ころい

ל) [לעיל 5. בכורות מ: חולין קלג:], ב) [במשנה

בלאוסיה קיימין. בלאות שהן קיימין לא הפסידה: זו דברי רבי מנחם. הא סתמא דתני תנא קמיה דר"נ הפסידה ר' מנחם אמרה דסתימתאה הוא הרבה משמועותיו נשנו סתם במשנה ובברייתא: אשה ואינה אשה. פעמים היא כאשתו פעמים אינה כאשתו: אלמנה.

לכ"ג: במוהם שהיה כו. שהודינותו שהיה חלמנה: הה מחמת. הוה ליה לא הכיר בה: אין לה. תיובתא דרב הונה: בחוקת שחינה כן. שהטעתו ואמרה לו לא נתקדשתי לאדם מעולם: אבל סתמא. שלא התנה עמה ומיהו לא הכיר בה יש לה: כנסה בידוע. שהיא אלמנה: מדקא מפליג באיילונים. דאם מתחלה נשאה לשם איילונית יש לה: כי קתני לה לחלמנה. וקחמר יש לה כתובה: אפלוגתא דאיילונים קאי. לאחר שחילק באיילונית ופירש הכיר בה יש לה כתובה שנאה לאלמנה אצלה וקאמר אף אלמנה נמי שהכיר בה ונשחה לשם חלמנה יש לה כתובה:

הדרן עלך אלמנה ניזונת

אם האשה. לוון אם הנושא במה. שהיה לה מחיש אחר: נשאת. האם לאחר שגירשה הראשון: לכשתבא אללי. כלומר אם הייתי מקיים את אמה הייתי זנה: בנותיהן נוונות מנכסים בני חורין. ולא ממשועבדים דתנן (גיטין דף מח:) אין מוליאין לאכילת פירות ולשבח קרקעות ולמזון האשה והבנות מנכסים משועבדים: והיא נוונת. אותה הבת: שהיא כבעלת מוכ. שיש לה עליהן שטר מזונות: כל זמן שחת עמי. ולה חם חמות או תמותי או אגרשיך: גמ' אי דאמר להו. לשומעין: אחם עדיי. שאני מודה לו: מאי טעמא דר"ל דפטר. הא אנן תנן בסנהדרין (דף כט.) עד שיאמרו בפנינו הודה לו אלמא הודה בפני עדים חייב: אי לא אמר להו. לשומעין אתם עדיי: מחי טעמח דרבי יוחנן. הח היימח לן התם בסנהדרין ולריך שיאמר אתם עדיי: ה"ג לעולם דלא אמר להו אתם עדיי והכא במאי עסקינן בשטרת. שמסר לו שטר בפנינו וכתוב בו אני חייב לך מנה ואע"פ שכתב ידו הוא הואיל ולא חתם פטור. והא דתנן (ב"ב קעה:) הוליא עליו כתב ידו שהוא חייב לו גובה מנכסים בני חורין כגון שחתם בו אני פלוני לויתי מנה מפלוני כדמוכח בפרק האשה שנתארמלה (לעיל כא.) דאמר אביי לכתוב חתימת ידיה אחספא אבל אמגילתא לא מאי טעמא דלמא משכח ליה כו' ותכן הוליא עליו כתב ידו כו' אלמא בחתימת ידיה קמיירי אבל הכא הכי כתב ליה חייב אני לך מנה ולה חתם בו: הלימה מלתה

דשטרא. הואיל ובפני עדים מסר לו: מאי לאו כי האי גוונא. [מה עדות יש לה לאחר זמן בדבר זה לאו כי האי גוונא] שמוסר לה שטר בפני עדים וכתוב בו פלוני קבל עליו כך ואין שם לא קנין ולא חתימה דאי הוה שטר חתום בידה מאי למימרא: 63 הודאה בשטר כיון שהשטר אינו חתום י"ל השטיתי בך ור"י סבר כיון שע"י כתיבה הודה לו ומסר לו אותה הכתיבה תוה את בשטו בין שהשטר בין הוש איר איינות הוא ליינות המשטרה בן היי טבו כיון של כינובה והיות דו הטרים ליינות המר בפני ערים אלימא מלחא דשטרא כמאך דאמר א״ע ופלוגתיה הרא בין שהודה לו על מה שהיה מחריב לו מקודם לכן ובין שהודה לו על מה שלא היי מחריב לו מקודם לכן אלא רוצה לשעבד עצמו בכך. אבל אין הלכה כר״י אלא כשרוצה להודות לו על מה שהוא מחויב לו מקודם לכן אבל אם אינו מחויב לו ורוצה להתחייב לו מכאן ולהבא א"י עד שיקנו ממנו כמו שמוכיח מדברי ר' גידל דלקמן) ואי קשיא ממאי דתנן בגט פשוט הוציא עליו כת"י שהוא חייב לו גובה מנכסים ב"ח אין זה דומה לזה שאותה הכתיבה אינה הודאה אלא עדות שהלוהו וכיון שעל סמך אותה הכתיבה ליוהו

כתיבתו ככתיבת עדים דמיא אצל ב״ח ואילו הלוהו בפני עדים כלום צ״ל א״ע גם עכשיו גמי שכתב בכת״י אין צ״ל א״ע אבל זו הכתיבה אינה [אלא] הודאה שמודה לו כי הלוהו (לו עכשיו אלא) מקודם לכן וכיון שהלואה לא על סמך

הנושא את האשה. נשאת הבעל חייב במזונותיה. קלקל דעתין דלא מיחייב דכיון דיש לה מזונות מאחר כאילו התנה עמה על מנת שאין לה עליו מזונות קמ"ל: דהן גותגין דה דמי מזונות. אינטריך ס"ד דלא פסקו אלא כל זמן שלא נשאת:

והיא ניזונת מנכסים משועבדים. אע"ג דלעיל (דף נא: ושס) תניא חמשה גובין מן המשוחררים המקבל עליו לזון את בת אשתו למ"ד בהניזקין (גיטין נה.) קלובין לחוד טרפה לא קשיא מידי דהכא משום קלבה ולמ"ד כתובין בעינן מוקי לה בשקנו מידו וא״ת למ״ד קלובין אע״פ שאין כתובין אמאי לא חשיב להו קלבה למזון הבנות דהוי עד דתבגרן ומיהו מן האב אין קשה כל כך דלא ידעינן כמה בנות יהיו לו לפיכך אין קצובין אלה האחין ששעבדוף אן בההיא שעתה

קלובין נינהו עד דתבגרן:

אי דלא אמר להו אתם עדיי מאי מעמא דרבי יוחנן. הוה ליה למפטריה או משום משטה אני בך או משום אדם עשוי שלא להשביע את עלמו: דאמר ליה חייב אני לד מנה בשמר. דאלימא מילמא דשטרא לרבי יוחנן וחשיבא הודאה אע"ג דלא אמר אתם עדיי ולא מיירי כשכתב לו חייב אני לך מנה וחתם תחתיו דהיינו הוליא עליו כתב ידו וגובה לכולי עלמא מנכסים בני חורין ולא מיירי נמי כשכתב לו אני פלוני חייב לך מנה דהא נמי כחתם תחתיו דמי ואע"ג דבריש מגילתא מוכיח בגט פשוט (ב"ב דף קסו.) דיכול לחתום ולא חיישינן דלמא משכח לה איניש דלא מעלי וכתיב מאי דבעי התם ודאי לא גבי כלל הואיל ואינו מכתיבה אחת דחייב אני לך מנה כתב האי איניש דלא מעלי. מ״ר: חייב לזונה חמש שנים מאי לאו כי האי גוונא. דאי בשטר

גמור מה חדוש דחייב ואע"ג דלא הוי שטר גמור גבי ממשעבדי דאית

ליה קלא: כדי שיזון את בתה חמש שנים חייב לזונה אמר הראשון לכשתבא המש שנים לא יאמר הראשון לכשתבא אצלי אזונה אלא מוליך לה מזונותיה, יּלמקום שאמה וכן לא יאמרו

בלאותיה קיימין תני תנא קמיה דרב נחמן זינתה הפסידה בלאותיה קיימין א"ל אם היא זינתה כליה מי זנאי תני לא הפסידה בלאותיה קיימין אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן זו דברי רבי מנחם סתימתאה אבל חכמים אומרים זינתה לא הפסידה בלאותיה קיימין: אם מתחלה נשאה כו': אמר רב הונא אילונית אשה ואינה אשה אלמנה אשה גמורה אילונית אשה ואינה אשה הכיר בה יש לה כתובה לא הכיר בה אין לה כתובה אלמנה אשה גמורה בין הכיר בה בין לא הכיר בה יש לה כתובה ורב יהודה אומר אחת זו ואחת זו אשה ואינה אשה הכיר בה יש לה כתובה לא הכיר בה אין לה כתובה מיתיבי כנסה בחזקת שהיא כן ונמצאת שהיא כן יש לה כתובה הא סתמא אין לה כתובה לא תימא הא סתמא אין לה כתובה אלא אימא כנסה בחזקת שאינה כז ונמצאת שהיא כן אין לה כתובה אבל סתמא מאי אית לה אדתני בחזקת שהיא כן ונמצאת שהיא כן יש לה כתובה לשמעינן סתמא ש וכ"ש הא ועוד תני כנסה בידוע ונמצאת בידוע יש לה כתובה כנסה סתם אין לה כתובה תיובתא דרב הונא רב הונא שמתני׳ אטעיתיה הוא סבר מדקא מפליג באילונית ולא קמפליג באלמנה מכלל דאלמנה אפי' בסתמא נמי אית לה ולא היא כי קתני לה

לאלמנה אפלוגתא דאילונית קאי: הדרן עלך אלמנה ניזונת

הנושא את האשה ופסקה עמו כדי שיוון את בתה חמש שנים חייב לזונה חמש שנים יניסת לאחר ופסקה עמו

שניהם הרי אנו זנין אותה כאחד אלא אחד זנה ואחד נותן לה דמי מזונות יניםת הבעל נותן לה מזונות והן נותנין לה דמי מזונות יימתו בנותיהן ניזונות מנכסים בני חורין והיא ניזונת מנכסים משועבדים מפני שהיא כבעלת חוב מהפקחים היו כותבים ע"מ שאזון את בתך חמש שנים כל זמן שאת עמי: **גבו"** אתמר האומר לחבירו חייב אני לך מנה מרבי יוחנן אמר חייב ור"ל אמר פטור ה"ד אי דאמר להו אתם עדיי מ"ט דר"ל דקפשר אי דלא אמר להו אתם עדיי מ"ט דרבי יוחנן דקמחייב לעולם דלא קאמר להו אתם עדיי והכא במאי עסקינן ידא"ל חייב אני לך מנה בשמר רבי יוחנן אמר חייב אלימא מילתא דשמרא כמאן דאמר להו אתם עדים דמי ר"ל אמר פטור לא אלימא מילתא דשטרא תנן הנושא את האשה ופסקה עמו לזון את בתה חמש שנים חייב לזונה חמש שנים מאי לאו כי האי גוונא 25

> הכיר בה ביז לא הכיר בה ""ל כתובה ור"י אמר א' זה וא' זה אשה ואינה אשה הכיר בה י"ל כתובה לא הכיר בה א"ל כתובה הים דובר בך, או הכיד בחדר עם מחברות האת היה היה היה היה היה היה בחירונית ביה של מובדו לא הכיד בהוא לי מובדו. ראקשי ליה לר״ה האסיקנא דר״ה מתני אטעיתיה הוא מכר מדקמפליג באילונית ולא קמפליג באלמנה מכלל דאלמנה אפילל דאלמנה אפילו בסתמא נמי י״ל ולא היא כי קתני לאלמנה אפלוגתא דאילונית קתני לה ואם לא הכיר בה אין לה כתובה ודוקא כתובה הוא דל״ל לאיזנית אם לא הוכי בה מפני שמקוח מקום אבל מטא בשלון או פי מושה בפילות בפילו ונות. פיין במון ליו בט הדי הנושא את האשה ופסקה עמו שיוון את בתה ה' שנים חייב לוונה ה' שנים נשאת לאחר ופסקה עמו שיוון את

בתה ה' שנים חייב לוונה ה' שנים לא יאמר הראשון לכשתבוא אצלי אוונה אלא מוליך לה מזונותי במקום שהיא אמה וכן לא יאמרו שניהם הרי אנו זנין אותה כאחד אלא א' זונה וא' נותן לה דמי מזונות נשאת הבעל חייב

למקום שהיא אמה], ג) [גיטין נא. לקמן קב:], ד) [לקמן קב:], כ) [לעיל קמ.], הוהות הר"ח

שבמשניות וברי"ף איתא למקום אמה וברא"ש

(מ) גמ' סממל יש לה

מוסף רש"י

מתו בנותיהן ניזונות מנכסים בני חורין. הטשא את האשה ופסקה עמו לזון את בתה חמש שנים וגירשה בתוך חמש שנים ונשאת לאחר ופסקה שנים ונשאת לאחר ופסקה עמו כמו כן, חייב לזונה חמש שנים, אחד זנה ואחד נותן לה דמי מזונות, מתו בנותיהן ניזונות מנכסים בני חורין, כדקתני מתניתין אין מוליאין למזון . מנכסים האשה והבנות בת אשתו, ניזונית מנכסים משועבלים (גימיו וא.).

תוספות רי"ד (המשך) במזונותי׳ והם נותניז לה דמי מזונות מתו בנותיהן נזונית מנכסים משועבדים מפני שהיא כבעלת חוב שאזון את בתך כ"ז שאח שמי פי׳ ורווחיהזו בהניזקין אין מוציאים האשה והרווח תה"ע והיא ניזונית מנכסים משועבדים כדאמרן לקמן משועבוים כו אמון לקמן בשקנו מידו: איתמר האומר לחבירו חייב אני לד מנה ר"י אמר חייב אמר פטור ה״ד דא״ל אתם עדי מ״ט דר״ל דפטר ואי דלא א״ל אתם עדי מ"ט דר"י דאמר חייב לעולם דל"א א"ע והב"ע כגוז דא"ל מנה אני חייב לך בשטר. פי׳ הדיבור הזה שהודה לו לא בפה הודה לו אלא בשטר כתב לו כי יו אלא בשטו כוגב לו כי אני חייב לך מנה ומסרו בידו וכ"י היא לו לראיה שהודה לו שר"י אמר ייב אלימא ליה מלתא דשטרא כמאן דא"ל אתם עדי דמי ור״ל אמר פטור לא אלימא מילתא דשטרא ולא כמאן דא"ל א"ע דמי ווהרר אומר אפילו כ׳ לו בינו לבין עצמו ליכא מאן דפליג שהוא רשמר חחות יפיל אצל בני חורין בב׳ עדים אצל בני חורין ופלוגתא דר״י ור״ל פי׳ בשכ׳ לו ע״י השטר מנה . אותה הכתיבה בפני ב׳ עדים והשטר אינו חתום

מ"ל הודאה בפה מ"ל

נר מצוה א א מיי׳ פכ״ג מהל׳

מהלי מכירה הלכה טו יו

סמג לאוין פא טוש״ע אה״ע סיי קיד סעיף א וטור ח״מ סיי רו: ב מייי פכ"ג מהלכי אישות הלכ׳ יז טוש״ לושות האכ יו טום ע אה"ע סי' קיד סעיף ח: ג ג מיי' שם הלכה יח נוש"ע שם סעיף י: ד ד שם נמ"מ טוש"ע שם

סעיף יא: ה ה ו מיי' פי"א מהל' מכירה הל' טו טוש"ע מ"מ סי מ סעיף א:

> הגהות מהר"ב רנשבורג

א] תום' ד"ה והיא וכו' בההיא שעתא קלובין נינהו עד דתבגרן. עי׳ לעיל דף ני בחום׳ ד״ה ומאי טלייה בסה"ד ודו"ק: "נסה"ד

תוספות רי"ד

ברשות של בעל והם שלו קנסוהו כשלה לשלם לה אף ע"ג דליתנהו ולדידה כדידיה פי' נ"מ ראע"ג דאיתנהו לא משלם לה וכ"ז הוא להיפר ליה מתני׳ הכי הממאנת והאילונית אין להן בלאות דנכסי צ"ב אם נאבדו (אבל אלמנה לכ"ג דיש . לה כלי בלאות שהיא ככל שלה חייב באחריותן) והשני' אין לה בלאות השניי אין לה בלאחת דנ"מ אע"ג דאיתנהו. אבל אלמנה לכ"ג אמריי רירמות (דף פה) די"ל (וי"ל ככל הנשים) וזה שהוראים אוחז כלי כלאוח בלים ואינן חדשים כעת שהביאתם מבית אביה (נמצא לפי דברי הגאון . שהממאנת והאילונית בין סומנהאנו ווא יוניו בן בנכ"מ בין בנצ"ב אי דאיתנהו אידי ואידי א"ל ואי דלית נהו אידי ואידי ל"ל אבל בשני' בנכ"מ כין איתנהו בין ליתנהו ל"ל ובנצ"ב בין איתנהו בין ליתנהו אית לה כך משמע הפסק של גאון. אבל הרב פירש השטה בענין אחר והפסק בין בממאנת בין האיילונית בין השניה בין בנכ״מ בין . בנצ״ב אי דאיתנהו כלהו אית להו ואי דליתנהו כלהו ל"ל. ומאי דתנן במתני׳ ולא בלאות כגון דליתנהו . (וכ״ז) [והיינו] שאין הבעל לקנותן לה ואין לחלק בין נכ״מ לנצ״ב אבל מה שבפניה נוטלת ויוצאת) ואם מתחילה ושאה לשם אילווים וכו׳. ר"ה אילונית אי ואינה אשה הכיר בה י׳ כתובה ככל הנשים לא אלמנה אשה גמורה בין